YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

3 päivänä toukokuuta 2001 *

Yhdistetyissä asioissa C-76/98 P ja C-77/98 P,

Ajinomoto Co., Inc., kotipaikka Tokio (Japani), edustajinaan avvocato M. Siragusa, Rechtsanwalt T. Müller-Ibold ja solicitor V. Donaldson, prosessiosoite Luxemburgissa,

ja

The NutraSweet Company, kotipaikka Deerfield (Yhdysvallat), edustajinaan avocat J.-F. Bellis ja avvocato F. Di Gianni, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

joissa valittajat vaativat kahdessa muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu viides jaosto) yhdistetyissä asioissa T-159/94 ja T-160/94, Ajinomoto ja NutraSweet vastaan neuvosto, 18.12.1997 antaman tuomion (Kok. 1997, s. II-2461),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ja joissa valittajien vastapuolena on

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään G. Houttuin ja S. Marquardt, avustajinaan Rechtsanwalt H.-J. Rabe ja Rechtsanwalt G. M. Berrisch, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään N. Khan, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit V. Skouris (esittelevä tuomari), J.-P. Puissochet, R. Schintgen ja F. Macken,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten esittämät suulliset huomautukset 25.5.2000 pidetyssä istunnossa, jossa Ajinomoto Co., Inc:tä edusti T. Müller-Ibold, The NutraSweet Companya J.-F. Bellis ja F. Di Gianni, neuvostoa G. M. Berrisch ja komissiota V. Kreuschitz, avustajanaan barrister N. Khan,

kuultuaan julkisasiamiehen 5.10.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ajinomoto Co., Inc. (jäljempänä Ajinomoto) on asiassa C-76/98 P ja The NutraSweet Company (jäljempänä NutraSweet) on asiassa C-77/98 P 20.3.1998 yhteisöjen tuomioistuimeen toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu viides jaosto) yhdistetyissä asioissa T-159/94 ja T-160/94, Ajinomoto ja NutraSweet vastaan neuvosto, 18.12.1997 antamaan tuomioon (Kok. 1997, s. II-2461; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla hylättiin niiden kanne lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Japanista ja Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan aspartaamin tuonnissa 27 päivänä toukokuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1391/91 (EYVL L 134, s. 1) kumoamisesta.

2 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti on 13.5.1998 antamallaan määräyksellä yhdistänyt asiat C-76/98 P ja C-77/98 P kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Polkumyyntitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, jonka luovutuksesta vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheutuu vahinkoa."

4 Edellä mainitun asetuksen 2 artiklan 2 kohdassa todetaan seuraavaa:

"Tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen hinta yhteisöön vietäessä on alhaisempi kuin samankaltaisen tuotteen normaaliarvo."

5 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Tässä asetuksessa 'normaaliarvolla' tarkoitetaan:

a) samankaltaisesta viejä- tai alkuperämaassa kulutukseen tarkoitetusta tuotteesta tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa vertailukelpoista hintaa. — —

b) jos samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä viejä- tai alkuperämaan kotimarkkinoilla tai jos tällainen myynti ei mahdollista asianmukaista vertailua:

i) sellaista samankaltaisen tuotteen verrattavissa olevaa hintaa vietäessä tuote kolmanteen maahan, joka voi olla korkein vientihinta, mutta jonka on oltava edustava hinta,

tai

ii) laskennallista arvoa, joka määritetään lisäämällä tuotantokustannukset ja kohtuullinen voittomarginaali. — — "

6 Perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdassa todetaan seuraavaa:

"Jos tuotetta ei tuoda suoraan alkuperämaasta, vaan se tuodaan yhteisöön välittäjänä toimivasta maasta, normaaliarvo on samankaltaisesta tuotteesta viejä- tai alkuperämaan kotimarkkinoilla tosiasiallisesti maksettu tai maksettava vertailukelpoinen hinta. Jälkimmäinen peruste voi olla asianmukainen muun muassa silloin, kun tuote kuljetetaan ainoastaan viejämaan läpi tai kun kyseisiä tuotteita ei valmisteta viejämaassa taikka kun kyseisille tuotteille ei ole viejämaassa vertailukelpoisia hintoja."

Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

7 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että sokerin korvike aspartaami on makeutusaine, jota käytetään etupäässä elintarvikkeissa. Aspartaamin keksi vuonna 1965 tutkija, joka työskenteli amerikkalaisessa G. D. Searle & Co. -nimisessä yhtiössä, josta on sittemmin tullut NutraSweet. Keksinnön jälkeen Nutrasweet sai käyttöpatentin aspartaamiin Yhdysvalloissa ja useissa yhteisön jäsenvaltioissa. Patentti oli voimassa Saksassa vuoteen 1986, Yhdistyneessä kuningaskunnassa vuoteen 1987, muissa yhteisön jäsenvaltioissa vuoteen 1988 ja Yhdysvalloissa vuoteen 1991.

8 NutraSweet oli 1.1.1989 ja 31.12.1989 välisen tutkimusjakson aikana Yhdysvaltojen ainoa aspartaamintuottaja. Ajinomoto oli puolestaan Japanin ainoa aspartaamin tuottaja. Nutrasweet myi itse jonkin verran aspartaamia yhteisössä toimiville itsenäisille asiakkaille ja Yhdysvalloissa yhteisöön vietäväksi, mutta

näitä myyntejä lukuun ottamatta aspartaamin jakelusta yhteisössä huolehti NutraSweetin ja Ajinomoton yhteisesti omistama tytäryhtiö eli sveitsiläinen yhtiö NutraSweet AG.

9 Yhteisön ainoan aspartaamintuottajan Holland Sweetener Company vof -nimisen yhtiön tekemien kantelujen johdosta komissio julkaisi 3.3.1990 ilmoituksen (90/C 52/06) polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta Japanista ja Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan aspartaamin tuonnin osalta (EYVL C 52, s. 12).

10 Koska komissio katsoi, että Ajinomoto ja NutraSweet olivat syyllistyneet polkumyyntiin, kyseessä olevalle tuonnille asetettiin väliaikainen polkumyyntitulli, josta säädettiin väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Japanista ja Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan aspartaamin tuonnissa 26 marraskuuta 1990 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 3421/90 (EYVL L 330, s. 16).

11 Lopullinen polkumyyntitulli otettiin käyttöön tämän tuonnin osalta asetuksella N:o 1391/91. Tämän asetuksen 2 artiklan mukaan väliaikaisen polkumyyntitullin vakuutena olleet määrät kannetaan lopullisesti käyttöön otettavien määrien mukaisina.

12 Sekä asetuksessa N:o 3421/90 että asetuksessa N:o 1391/91 normaaliarvo vahvistettiin perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti kotimarkkinoiden palautuksia sisältämättömän painotetun keskihinnan perusteella, toisin sanoen samankaltaisesta Yhdysvalloissa kulutukseen tarkoitetusta tuotteesta tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tosiasiallisesti maksetun tai

maksettavan hinnan perusteella. Koska Japanista peräisin olevaa aspartaamia ei tuotu yhteisöön suoraan Japanista, vaan Yhdysvalloista, jonne se oli ensin viety, myös sen normaaliarvo vahvistettiin perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan mukaisesti Yhdysvaltojen kotimarkkinoilla maksetun tai maksettavan hinnan perusteella.

13 Tämän lisäksi asetuksilla N:o 3421/90 ja N:o 1391/91 käyttöön otetut polkumyyntitullit laskettiin polkumyyntimarginaalin sijasta yhteisön teollisuudelle aiheutuneen vahingon perusteella.

14 Asian näin ollessa Ajinomoto ja NutraSweet (jäljempänä valittajat) nostivat kumpikin 6.9.1991 kanteen, jossa vaadittiin asetuksen N:o 1391/91 kumoamista sekä tämän asetuksen ja asetuksen N:o 3421/90 nojalla kannettujen väliaikaisten ja lopullisten polkumyyntitullien palauttamista.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostamiensa kanteiden tueksi valittajat vetosivat useampaan kanneperusteeseen, joista keskeisimpiä olivat seuraavat perusteet:

— Molemmat valittajat vetosivat ensimmäiseksi siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa oli rikottu siltä osin kuin yhteisön toimielimet olivat määrittäneet normaaliarvon sellaisten Yhdysvaltojen hintojen perusteella, joihin vaikutti patenttisuoja. Koska näitä hintoja ei voitu vertailla asianmukaisesti siihen hintaan, jolla tuotetta vietiin yhteisöön, jossa aspartaami ei saanut enää patenttisuojaa, yhteisön toimielinten olisi pitänyt laskea polkumyyntitulli perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisesti määritetyn normaaliarvon perusteella. Valittajat katsoivat, että neuvosto oli myös loukannut perusteluvelvollisuuttaan, koska se ei ollut ilmoittanut niitä syitä, joiden vuoksi hintoja, joihin patenttisuoja vaikutti, olivat vertailtavissa niihin hintoihin, joilla tuotetta vietiin yhteisöön.

— Ajinomoto vetosi lisäksi siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 6 kohtaa oli rikottu siltä osin kuin yhteisön toimielimet eivät olleet laskeneet Japanissa valmistetun aspartaamin normaaliarvoa Japanin hintojen perusteella vaan Yhdysvaltojen hintojen perusteella, vaikkei tätä hintaa patenttisuojan vuoksi voinut pitää vertailukelpoisena yhteisön markkinoilla perittävän hinnan kanssa.

— Lisäksi vedottiin kahteen kanneperusteeseen, joista toinen koski olennaisten menettelymääräysten rikkomista sekä toinen perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ja b alakohdan sekä 8 artiklan 4 kohdan rikkomista. Valittajat vetosivat erityisesti siihen, että niiden puolustautumisoikeuksia oli loukattu, koska niille ei ollut annettu ennen väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamista tietoa niistä tärkeimmistä tosiseikoista ja havainnoista, joiden perusteella nämä polkumyyntitullit oli tarkoitus ottaa käyttöön.

Valituksenalainen tuomio

16 Valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajien nostamat kanteet. Tämän tuomion 15 kohdassa esitetyistä kanneperusteista ensimmäisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi erityisesti seuraavaa:

"126 Perusasetuksen mukaan polkumyyntitullien käyttöön ottamiselle ei vaadita muuta syytä kuin se, että kotimarkkinoiden (tässä tapauksessa Yhdysvaltojen markkinoiden) hintojen ja vientimarkkinoiden (tässä tapauksessa yhteisön markkinoiden) hintojen välillä on vahinkoa aiheuttava ero.

127 Markkinoiden rakennetta tai kilpailun astetta koskevat perusteet eivät sellaisinaan määrää, että on käytettävä laskennallisen normaaliarvon menetelmää eikä todellisiin hintoihin perustuvan normaaliarvon menetelmää, jos todelliset hinnat ovat seurausta markkinavoimien vaikutuksesta. Kuten komissio on asetuksessaan [N:o 3421/90] todennut (johdanto-osan 16 kappale, joka on vahvistettu neuvoston asetuksen johdanto-osan 8 kappaleessa), 'Yhdysvaltojen ja yhteisön markkinoilla on eroa hintojen joustavuudessa', joka on 'edellytyksenä hintojen muuntelulle', ja jos hintajoustavuuden erot pitäisi ottaa huomioon, 'polkumyynti ei koskaan olisi rangaistavaa'. Koska kantajat eivät olleet näyttäneet toteen, että normaaliarvon määrittämisessä käytetyt hinnat eivät olleet seurausta markkinavoimien vaikutuksesta tai että ne eivät kuvastaneet Yhdysvaltojen markkinoiden todellista tilannetta, ei ollut mitään syytä käyttää laskennallista normaaliarvoa Yhdysvaltojen markkinoilla tosiasiallisesti maksettujen hintojen sijasta.

128 Riidanalainen asetus ei myöskään millään tavalla ole vienyt kantaja [NutraSweetiltä] sen amerikkalaista patenttia, koska päätös ei ole loukannut kantajan oikeutta estää kolmansia valmistamasta ja myymästä aspartaamia Yhdysvalloissa kyseisen patentin voimassaolon päättymiseen saakka eikä kantajan oikeutta maksimoida hintansa näillä markkinoilla. Patentin suoma tuotanto- ja myyntimonopoli antaa patentinhaltijalle mahdollisuuden saada takaisin tutkimus- ja kehityskustannukset, joita on aiheutunut paitsi menestyksekkäistä myös epäonnistuneista hankkeista. Tämä on yksi taloudellinen lisäperuste käyttää normaaliarvon määrittämisessä patenttisuojaan perustuvia hintoja.

129 Kantajat eivät ole näin ollen näyttäneet toteen, että yhteisön toimielimet olisivat tehneet oikeudellisen virheen tai arvioineet tosiseikkoja ilmeisen virheellisesti, kun ne ovat määrittäneet tuontiaspartaamin normaaliarvon sellaisten Yhdysvaltojen hintojen perusteella, joihin patenttisuoja vaikutti."

17 Sen väitteen osalta, jonka mukaan Yhdysvaltojen hintojen valitsemista normaaliarvon perusteeksi oli perusteltu puutteellisesti, ensimmäisen oikeusasteen tuo-

mioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 131—133 kohdassa, että asetuksessa N:o 1391/91 vahvistettiin tältä osin asetuksessa N:o 3421/90 esitetyt tiedot, ja että viimeksi mainitun asetuksen 18 perustelukappaleessa esitetyt seikat riittivät täyttämään oikeuskäytännössä asetetut vaatimukset ja että asetusta N:o 1391/91 oli näin ollen perusteltu riittävästi.

18 Näiden toteamusten perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän tuomion 15 kohdassa esitetyistä kanneperusteista ensimmäisen.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi toisen edellä esitetyistä kanneperusteista toteamalla valituksenalaisen tuomion 180 kohdassa erityisesti, että kun Ajinomoto oli ainoastaan väittänyt, ettei Yhdysvaltojen markkinoilla käytettyä hintaa voitu käyttää, koska kyseisellä tuotteella oli näillä markkinoilla patentti, se ei ollut näyttänyt toteen valituksenalaisen tuomion 126—129 kohdissa esitetyistä syistä, ettei tämä hinta ollut vertailukelpoinen.

20 Siltä osin kuin valittajat väittivät, että niiden puolustautumisoikeuksia oli loukattu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa seuraavaa:

"Vaikka kantajien tavoin katsottaisiin, että puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate vaatii, että viejille annetaan tietoja niistä tärkeimmistä tosiseikoista ja havainnoista, joiden perusteella väliaikaiset tullit on tarkoitus ottaa käyttöön, pelkästään se, että näitä oikeuksia ei ole kunnioitettu, ei tee lopullisten tullien käyttöön ottamisesta annettua asetusta virheelliseksi. Tällainen asetus on erillinen suhteessa väliaikaisten tullien käyttöön ottamisesta annettuun asetukseen, vaikka se liittyykin viimeksi mainittuun asetukseen siinä määrin, että lopullisia tulleja koskeva asetus voi tietyissä olosuhteissa korvata väliaikaisista tulleista annettavan asetuksen (asia 56/85, Brother Industries v. komissio, tuomio

5.10.1988, Kok. 1988, s. 5655, 6 kohta; yhdistetyt asiat 294/86 ja 77/87, Technointorg v. komissio ja neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 6077, 12 kohta; yhdistetyt asiat C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990, Kok. 1990, s. I-2945, 13 kohta ja asia T-208/95, Miwon v. komissio, määräys 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-635, 20 kohta), joten lopullisten tullien käyttöön ottamisesta annetun asetuksen pätevyyttä on arvioitava suhteessa sen antamista koskeviin sääntöihin. Jos lopullisten tullien käyttöön ottamista koskevaa asetusta annettaessa on korjattu väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskevaa asetusta annettaessa tapahtunut virhe, viimeksi mainitun asetuksen lainvastaisuus ei aiheuta lopullisten tullien käyttöön ottamista koskevan asetuksen lainvastaisuutta. Vain jos tätä virhettä ei ole korjattu ja jos lopullisten tullien käyttöön ottamisesta annetussa asetuksessa viitataan väliaikaisen tullin käyttöön ottamisesta annettuun asetukseen, viimeksi mainitun asetuksen lainvastaisuus aiheuttaa myös ensin mainitun asetuksen lainvastaisuuden."

21 Valituksenalaisen tuomion 88—119 kohdassa esittämiensä perustelujen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että valittajien puolustautumisoikeuksia oli kunnioitettu valmisteltaessa lopullisen tullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta annettua asetusta N:o 1391/91. Se tuli näin ollen siihen lopputulokseen, että valittajien esittämä kumoamisperuste oli hylättävä.

Valitukset

22 Valituksissaan valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion ja ratkaisten asiakysymyksen kumoaa asetuksen N:o 1391/91 siltä osin kuin sitä sovelletaan valittajiin sekä velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.

23 Neuvosto ja komissio vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valitukset ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Valittajilla on valitustensa tueksi kaksi yhteistä valitusperustetta. Ne arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt oikeudellisen virheen, joka liittyy

— perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan tulkintaan ja EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) mukaisen perusteluvelvollisuuden ulottuvuuteen sekä

— niihin vaikutuksiin, joita väliaikaisten polkumyyntitullien kantamista koskevaa asetusta annettaessa tapahtuneella puolustautumisoikeuksien väitetyllä loukkaamisella on lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamista koskevan asetuksen pätevyyteen.

25 Ajinomoto vetoaa näiden valitusperusteiden ohella kolmanteen valitusperusteeseen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa ja 6 kohtaa.

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa

26 Valittajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisessa tuomiossa toisaalta, että

patenttisuojalla ei ollut merkitystä arvioitaessa perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa säädettyä vaatimusta, jonka mukaan määritettäessä normaaliarvoa todellisten hintojen perusteella viejän kotimaan markkinoiden hintojen on oltava vertailukelpoisia vientimarkkinoilla noudatettaviin hintoihin nähden, ja toisaalta, että normaaliarvon määrittämistä sellaisen tuotteen hintojen perusteella, joka on Yhdysvalloissa suojattu patentilla, oli pidettävä perusasetuksen mukaisena.

27 Valittajat väittävät, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaan normaaliarvo voidaan määrittää viejän kotimarkkinoiden todellisten hintojen perusteella ainoastaan silloin, kun näitä hintoja voidaan asianmukaisesti vertailla vientimarkkinoilla noudatettaviin hintoihin. Kun yhteisön toimielimet arvioivat sitä, ovatko hinnat tällä tavalla vertailukelpoisia, niiden on otettava huomioon kaikki hintaan vaikuttavat tekijät, jotka eivät ole seurausta siitä, että vientimaassa on voimassa perusteettomia kaupan esteitä. Toimielinten on myös tutkittava se, onko näillä tekijöillä eroa vientimaan ja yhteisön välillä.

28 Silloin kun, kuten esillä olevassa tapauksessa, viejän kotimarkkinat ovat vientimarkkinoista poiketen suojattu patentilla, hinnat eivät valittajien mukaan ole enää perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa edellytetyllä tavalla vertailukelpoisia. Tässä tilanteessa yhteisön toimielinten on määritettävä normaaliarvo laskennallisen arvon perusteella perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisesti.

29 Valittajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossa kuitenkin katsonut virheellisesti, ettei pelkästään viejän kotimarkkinoilla voimassa olevalla patentilla voi missään tapauksessa olla vaikutusta

hintojen vertailukelpoisuuteen. Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei olekaan nimenomaisesti ottanut kantaa siihen, mikä merkitys perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa olevalle ilmaisulle "vertailukelpoinen" tai lauseenosalle "mahdollistaa asianmukaisen vertailun" olisi annettava, valituksenalaisen tuomion 126—129 kohdassa todetusta seuraa kuitenkin väistämättä, ettei patenttisuojaa voida pitää sellaisena tekijänä, jolla voi olla vaikutusta hintojen vertailukelpoisuuteen.

30 Tältä osin on huomautettava, että valituksenalaisen tuomion 127—129 kohdassa, jotka on toistettu tämän tuomion 16 kohdassa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pääasiallisesti todennut, että ratkaisevana seikkana sille, että normaaliarvo määritetään pikemminkin todellisten hintojen kuin laskennallisen arvon perusteella, on nimenomaan se, että tällaiset hinnat ovat olemassa ja että nämä hinnat ovat seurausta markkinavoimien vaikutuksesta ja kuvastavat viejän kotimarkkinoiden todellista tilannetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei sulkenut ehdottomasti pois sitä mahdollisuutta, etteikö patentilla voisi olla vaikutusta siihen, ovatko hinnat todellisia ja etteikö sillä näin ollen voisi olla vaikutusta normaaliarvon määrittämistä koskevaan menetelmään, vaan se totesi ainoastaan, että kantajat eivät olleet pystyneet näyttämään toteen, että patentilla olisi esillä olevassa asiassa ollut todella tällainen vaikutus.

31 Valittajien valituksissa esittämien perustelujen tarkoituksena on riitauttaa tämä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä esitetty tulkinta. Valittajien mukaan normaaliarvon laskentamenetelmää valittaessa ratkaisevana kriteerinä ei näet voida pitää sitä, että viejän kotimarkkinoilla on todelliset hinnat, vaan sitä, voidaanko näitä hintoja verrata viennissä noudatettaviin hintoihin. Tämä näkemys lähtökohtanaan valittajat väittävät, että pelkästään viejän kotimarkkinoilla voimassa oleva patentti estää näiden markkinoiden hintojen vertaamisen viennissä noudatettaviin hintoihin, mikä merkitsee, että normaaliarvo on määritettävä laskennallisen arvon perusteella.

32 Valittajien esittämä näkemys perustuu perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan virheelliseen tulkintaan.

33 Tämän säännöksen mukaan normaaliarvo voidaan määrittää kolmea eri menetelmää käyttäen. Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetyn ensimmäisen menetelmän mukaan normaaliarvo on määritettävä käyttäen perusteena todellista hintaa, eli "samankaltaisesta viejä- tai alkuperämaassa kulutukseen tarkoitetusta tuotteesta tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa vertailukelpoista hintaa".

34 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan i alakohdassa säädetyn toisen menetelmän mukaan normaaliarvo on laskettava käyttäen perusteena "samankaltaisen tuotteen verrattavissa olevaa hintaa vietäessä tuote kolmanteen maahan".

35 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa säädetyn kolmannen menetelmän mukaan normaaliarvo on määritettävä laskennallisen arvon perusteella.

36 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan alussa täsmennetään, että yhteisön toimielinten on käytettävä kahta viimeksi mainittua menetelmää, "jos samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä viejä- tai alkuperämaan kotimarkkinoilla tai jos tällainen myynti ei mahdollista asianmukaista vertailua".

37 Yhteisöjen tuomioistuin on tältä osin korostanut, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan sanamuodon ja rakenteen mukaan normaaliarvon määrittämisessä on ensisijaisesti käytettävä tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä

tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa ja että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdasta ilmenee, että tästä periaatteesta voidaan poiketa vain, jos samankaltaista tuotetta ei myydä lainkaan tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tai jos tällainen myynti ei mahdollista asianmukaista vertailua (asia C-105/90, Goldstar v. neuvosto, tuomio 13.2.1992, Kok. 1992, s. I-677, 12 kohta).

38 Edellä mainitussa asiassa Goldstar vastaan neuvosto annetun tuomion 13 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin täsmensi, että tavanomaisen liiketoiminnan käsite liittyy itse myyntiin erillään tarkasteltuna. Käsitteellä pyritään siihen, että normaaliarvoa määritettäessä tavanomaisena liiketoimintana ei pidetä sellaisia tilanteita, joissa myynti kotimaan markkinoille ei tapahdu tavanomaisin liiketaloudellisin edellytyksin, esimerkiksi tilanne, jossa tuotteen myyntihinta alittaa tuotantokustannukset tai jossa liiketoimet ovat tapahtuneet yrityskumppanien tai sellaisten osapuolten välillä, jotka ovat sopineet tasoitusjärjestelystä.

39 Lopuksi on todettava, että vaatimus, jonka mukaan viejän kotimarkkinoiden myynnin on mahdollistettava asianmukainen vertailu, liittyy siihen kysymykseen, onko tämä myynti niin edustavaa, että sitä voidaan käyttää normaaliarvon määrityksen perustana. Kotimaan markkinoilla tehdyissä liiketoimissa on näet oltava kyse ostajien normaalista käyttäytymisestä ja liiketointen on perustuttava normaaliin hinnanmuodostukseen (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 15 kohta).

40 Edellä olevasta seuraa, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan alkuosassa on esitetty tyhjentävästi ne tilanteet, joissa yhteisön toimielimet voivat poiketa todellisiin hintoihin perustuvasta normaaliarvon määrittämistä koskevasta menetelmästä, ja ne liittyvät molemmat myynnin luonteeseen eivätkä tuotteen hintaan.

41 Esillä olevassa asiassa valittajat eivät kuitenkaan väitä, että Yhdysvalloissa voimassa oleva patenttisuoja olisi omiaan vaikuttamaan aspartaamin myynnin luonteeseen normaalina myyntinä tai sen edustavuuteen Yhdysvaltojen markkinoilla edellä mainitussa asiassa Goldstar vastaan neuvosto annetussa tuomiossa tarkoitetulla tavalla, eivätkä ne ole arvostelleet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se olisi tehnyt tältä osin oikeudellisen virheen.

42 Valittajat väittävät sitä vastoin, että laskennalliseen normaaliarvoon perustuvaa menetelmää on käytettävä myös silloin, kun viejän kotimarkkinoilla käytettävää tuotteen hintaa ei voida verrata viennissä noudatettavaan hintaan. Niiden tarkoituksena on näin ollen lisätä perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan alkuosassa tyhjentävästi lueteltuihin tilanteisiin tilanne, josta siinä ei säädetä.

43 Tästä seuraa, että valittajien näkemystä ei voida hyväksyä.

44 Tämän johdosta on tarpeetonta tarkastella kysymystä siitä, onko pelkästään viejän kotimarkkinoilla voimassa olevaa patenttisuojaa pidettävä sellaisena tekijänä, jolla voi olla vaikutusta hintojen vertailukelpoisuuteen, sekä niitä perusteluja, joihin valittajat ovat tältä osin vedonneet arvostellessaan valituksenalaisen tuomion 126—129 kohtaa.

45 Edellä oleva huomioon ottaen ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa

46 Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että neuvosto oli perustellut perustamissopimuksen 190 artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti päätelmänsä, jonka mukaan hintoja, joihin Yhdysvalloissa vaikutti patenttisuoja, oli pidettävä perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina vertailukelpoisina hintoina.

47 Toimielimet ovat valittajien mukaan esittäneet tältä osin vain yhden selityksen, jonka mukaan vahinkoa aiheuttava hintasyrjintä on yhteisön oikeuden ja kansainvälisen oikeuden mukaan tuomittavaa sen taustalla olevista syistä tai perusteluista riippumatta. Toimielimet eivät kuitenkaan ole todenneet mitään hintojen vertailukelpoisuuden osalta eivätkä näin ollen selvittäneet millään tavalla syitä, joiden nojalla hintojen eriyttäminen oli niiden mielestä esillä olevassa asiassa rinnastettavissa hintasyrjintään. Valittajat väittävät, että toimielinten esittämällä syyllä on kehäpäätelmän luonne: se, että hintoja voitiin verrata, koska ne voitiin rinnastaa syrjintään, mikä antaa aihetta olettaa, että hinnat oli todettu vertailukelpoisiksi. Tätä syytä ei valittajien mukaan voida näin ollen pitää pätevänä perusteluna perustamissopimuksen 190 artiklassa tarkoitetulla tavalla.

48 Ensimmäiseksi on todettava, että ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on otettava tutkittavaksi, koska valittajat arvostelevat siinä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on katsonut virheellisesti, että perustamissopimuksen 190 artiklan mukaisia vaatimuksia on noudatettu.

49 Toiseksi on syytä korostaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lainannut valituksenalaisen tuomion 132 kohdassa asetuksen N:o 3421/90 18 perustelukappaletta, jossa viitataan asetuksen N:o 1391/91 8 perustelukappaleeseen. Kyseisessä 18 perustelukappaleessa komissio toteaa sen väitteen osalta, jonka mukaan Yhdysvaltojen hinnat eivät patenttisuojan vuoksi olleet vertailukelpoisia, että sekä yhteisön oikeus että kansainvälinen oikeus tuomitsevat hintojen vahinkoa aiheuttavan eriyttämisen riippumatta eriyttämisen syystä; että patentti Amerikan yhdysvalloissa ei sinänsä määritä kotimarkkinoiden hintojen tasoa; että jos viejä käyttää hyväkseen asemaansa patentin haltijana noudattaakseen kotimarkkinoillaan korkeampia hintoja kuin vientimarkkinoillaan, sen on kannettava seuraukset itse tekemästään päätöksestä, ja ettei ole mitään syytä, minkä vuoksi hintojen eriyttäminen, siinä määrin kuin se aiheuttaa yhteisön teollisuudelle huomattavaa vahinkoa, välttäisi polkumyyntisäännösten soveltamisen.

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätellyt valituksenalaisen tuomion 133 kohdassa, että nämä seikat riittivät siihen, että niille, joita asia koskee, selviää toimenpiteen syyt, jotta ne voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa toimenpiteen laillisuutta.

51 Siihen, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut asiaa oikeudellisesti, ei liity mitään oikeudellista virhettä, toisin kuin valittajat väittävät. Valituksenalaisen tuomion 132 ja 133 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet tarkastellut sitä, miten asetusta N:o 1391/91 on perusteltu, ja se on katsonut oikeutetusti, että nämä perustelut olivat riittävät EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan mukaiset vaatimukset huomioon ottaen.

52 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

53 Valittajat väittävät, että valituksenalaisen tuomion 87 kohtaan, joka toistetaan tämän tuomion 20 kohdassa, liittyy oikeudellinen virhe ja että sitä ei ole perusteltu riittävästi siltä osin kuin siinä todetaan virheellisesti, että se, että komissio oli kieltäytynyt antamasta mitään tietoa päätöksistään ennen väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamista, on sellainen virhe, joka voidaan korjata sen jälkeen kun nämä tullit on asetettu, ja että edellä mainitulla kieltäytymisellä ei näin ollen ole vaikutusta väliaikaisten tullien lopullisen kantamisen lainmukaisuuteen.

54 Valittajat väittävät tältä osin, että koska komissiolla oli oikeudellinen velvollisuus kunnioittaa puolustautumisoikeuksia ennen polkumyyntitullien käyttöön ottamista koskevan asetuksen antamista, tämän velvollisuuden laiminlyöntiä ei voida loogisuussyistä enää korjata sen jälkeen kun kyseinen asetus on annettu. Neuvosto ei voi kantaa lopullisesti sellaista väliaikaista polkumyyntitullia, jonka komissio on ottanut lainvastaisesti käyttöön, sillä muussa tapauksessa väliaikaisen tullin lainvastaisuus ei aiheuttaisi mitään seuraamuksia.

55 Sillä oikeuskäytännöllä, johon valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa on viitattu, ei valittajien mukaan ole asiassa merkitystä. Oikeuskäytäntö koskee väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskevasta asetuksesta nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä eikä sitä, mistä nyt on kysymys eli että on loukattu perustavanlaatuista oikeutta tulla kuulluksi ennen tällaisen tullin käyttöön ottamista ja että on selvitettävä, mitä vaikutuksia tällä on kyseisen tullin lopullisen kantamisen lainmukaisuuteen lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta annetun asetuksen nojalla.

56 Lisäksi perusasetuksen 12 artiklan 2 kohdan a alakohdasta ilmenee, että väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta voidaan päättää ainoastaan jos "on

sovellettu väliaikaista tullia". Koska väliaikaisen tullin käyttöön ottamista koskevan asetuksen antamista on pidettävä ennakkoedellytyksenä sille, että neuvosto voi kantaa kyseisen tullin lopullisesti, väliaikaista tullia rasittavan lainvastaisuuden pitäisi valittajien mukaan välttämättä merkitä sitä, että myös niiden lopullinen kantaminen on lainvastaista.

57 Valittajat esittävät useita perusteita sen väitteensä tueksi, jonka mukaan yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate asettaa komissiolle velvollisuuden antaa viejille mahdollisuuden käyttää oikeuttaan tulla kuulluiksi ennen väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on laiminlyönyt täysin velvollisuutensa käsitellä tätä kysymystä antamassaan tuomiossa.

58 Neuvosto epäilee sitä, voidaanko valittajien esittämä toinen valitusperuste ottaa tutkittavaksi, koska valittajat eivät ole esittäneet eivätkä perustelleet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa väitettään väliaikaisten tullien lopullisen kantamisen lainvastaisuudesta tavalla, joka olisi riittävä. Valittajat ovat ensimmäisessä oikeusasteessa tyytyneet toteamaan yhdessä ainoassa lauseessa, että "koska väliaikaisten tullien käyttöön ottamisesta annettu komission asetus on tämän johdosta lainvastainen, asetuksen N:o 1391/91 2 artikla on kumottava", esittämättä kuitenkaan syitä, joiden nojalla kyseisen artiklan kumoaminen olisi perusteltua.

59 Itse valitusperusteen asiasisällön osalta neuvosto väittää, ettei väliaikaisia tulleja koskevan asetuksen väitetty lainvastaisuus voi missään tapauksessa aiheuttaa sitä, että väliaikaisten tullien lopullinen kantaminen on lainvastaista. Tämä ilmenee yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, joka koskee väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta annettujen asetusten ja lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta annettujen asetusten välistä suhdetta (em. asia Brother Industries v. komissio, em. asia Technointorg v. komissio ja neuvosto sekä em. asia Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto).

60 Komissio katsoo puolestaan, että ainoa oikeudellinen väite, joka valituksissa on tämän toisen valitusperusteen yhteydessä esitetty valituksenalaista tuomiota vastaan, on se, ettei sitä väitettyä virhettä, joka liittyi tietojen antamatta jättämiseen, voitu enää korjata sen jälkeen kun väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskeva asetus oli jo annettu.

61 Komissio vetoaa edellä mainitussa asiassa Neotype Techmashexport vastaan komissio ja neuvosto annetun tuomion 70 kohtaan ja toteaa, että valituksissa ei selvitetä millään tavalla sitä, miten käsiteltävänä oleva asia eroaa kyseisen tuomion perustana olevasta asiasta tai sitä, miltä osin kyseistä tuomiota olisi pidettävä virheellisenä. Komissio katsoo näin ollen, ettei valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska se on vastoin yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa, jossa edellytetään, että valituskirjelmässä on mainittava ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

62 Itse valitusperusteen asiasisällön osalta komissio on samalla kannalla kuin neuvosto.

63 On todettava, että valittajat ovat maininneet valituksissaan sen perusteen, johon ne vetoavat valituksenalaisen tuomion 87 kohtaa vastaan, ja että ne ovat tämän lisäksi esittäneet myös väitteet, joilla tätä perustetta on tarkoitus tukea, kuten tämän tuomion 53—57 kohdastakin ilmenee. Tämän lisäksi on kiistatonta, että valittajat ovat esittäneet ensimmäisessä oikeusasteessa kumoamisperusteen, jonka mukaan väliaikaisten polkumyyntitullien lopullista kantamista on pidettävä lainvastaisena tietojen antamista koskevan laiminlyönnin vuoksi, ja että valittajien valitusperuste koskee sitä vastausta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi tältä osin valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa.

64 Toinen valitusperuste on näin ollen otettava tutkittavaksi.

65 Tämän valitusperusteen asiasisällön osalta on huomattava, että edellä mainitussa asiassa Neotype Techmashexport vastaan komissio ja neuvosto annetun tuomion 69 kohdan mukaan väliaikaisen asetuksen mahdollinen lainvastaisuus voi vaikuttaa väliaikaisen polkumyyntitullin kantamista koskevan lopullisen asetuksen lainmukaisuuteen vain siinä määrin kuin kyseinen lainvastaisuus heijastuu lopulliseen asetukseen.

66 Edellä mainitun tuomion 70 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että niihin kanneperusteisiin, joihin kantaja oli vedonnut tässä asiassa väliaikaisen asetuksen osalta, ei voitu vedota lopullisen asetuksen osalta. Se, ettei kantajalle ollut ajoissa ilmoitettu väliaikaisen tullin käyttöön ottamisesta, ei voinut vaikuttaa tämän tullin lopulliseen kantamiseen, koska kantajalla oli ollut mahdollisuus esittää väitteensä ennen lopullisen asetuksen antamista. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi myös, että perusteisiin, joiden mukaan viitemaa ja väliaikaisen tullin määrittämismenetelmä oli valittu virheellisesti väliaikaista asetusta annettaessa, ei voinut enää vedota lopullisen asetuksen osalta, koska nämä tekijät olivat korjaantuneet lopullista asetusta annettaessa.

67 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut perustellusti valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että vaikka kantajien tavoin katsottaisiin, että puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate vaatii, että viejille annetaan tietoja niistä tärkeimmistä tosiseikoista ja havainnoista, joiden perusteella väliaikaiset tullit on tarkoitus ottaa käyttöön, pelkästään se, että näitä oikeuksia ei ole kunnioitettu, ei tee lopullisten tullien käyttöön ottamisesta annettua asetusta virheelliseksi, jos viimeksi mainittua asetusta annettaessa on korjattu väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskevaa asetusta annettaessa tapahtunut virhe. Valittajat eivät sitä paitsi kiistä sitä, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 89—118 kohdassa, eli että yhteisön toimielimet ovat täyttäneet perusasetukseen perustuvan tietojenantovelvollisuutensa ja että valittajien puolustautumisoikeuksia on kunnioitettu lopullista asetusta valmisteltaessa.

68 Valittajat väittävät kuitenkin, että käsiteltävänä oleva asia eroaa edellä mainitussa asiassa Neotype Techmashexport vastaan komissio ja neuvosto annetun tuomion perustana olevasta asiasta. Tässä tuomiossa kyseessä olleet virheet koskivat tutkimusmenettelyn vähämerkityksisiä puolia, kuten ilmoitusta menettelyn uudelleen aloittamisesta tai huomautusten esittämisen ja toimenpiteisiin ryhtymisen väliin jäävää aikaa, kun taas käsiteltävänä oleva asia koskee yhteisön oikeuden perustavanlaatuisen periaatteen rikkomista eli laiminlyöntiä antaa tietoja erittäin jyrkkien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisesta.

69 Tältä osin on todettava, että toisin kuin valittajat väittävät, edellä mainitussa asiassa Neotype Techmashexport vastaan komissio ja neuvosto annetussa tuomiossa kyseessä olleet sääntöjenvastaisuudet eivät liittyneet väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskevan asetuksen antamismenettelyn vähämerkityksisiin puoliin. Kuten valittajat nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, kantaja väitti kyseisessä asiassa toisaalta, että se, ettei väliaikaisten tullien käyttöön ottamisesta ilmoitettu ajoissa, merkitsi sitä, että sen puolustautumisoikeuksia oli loukattu (ks. suullista käsittelyä varten laadittu kertomus, III.2.a.i. kohta). Kantaja vetosi kyseisessä asiassa toisaalta myös muihin kanneperusteisiin, jotka koskivat väliaikaisten tullien käyttöön ottamista koskevan asetuksen antamismenettelyyn liittyviä olennaisia seikkoja, kuten viitemaan valintaa ja väliaikaisen tullin määrittämisessä noudatettua menetelmää.

70 Tästä seuraa, että käsiteltävänä oleva asia ei eroa siitä asiasta, jonka osalta päädyttiin edellä mainitussa asiassa Neotype Techmashexport vastaan komissio ja neuvosto annetun tuomion 69—71 kohdassa ilmenevään ratkaisuun, ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt näin ollen oikeudellista virhettä valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa.

71 Sen väitteen osalta, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion 87 kohtaa on perusteltu puutteellisesti, riittää kun todetaan, että valittajat eivät ole yksilöineet sitä, miltä osin tämä väite eroaa siitä väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen.

72 Valittajien esittämä toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas valitusperuste

73 Ajinomoto väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei se, että yhteisöjen toimielimet määrittivät Ajinomoton Japanista peräisin olevien tuotteiden normaaliarvon Yhdysvaltojen markkinoiden hintojen perusteella, rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa ja 6 kohtaa.

74 Ajinomoto katsoo, toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 180 kohdassa todennut, ettei näitä hintoja voitu pitää perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuina "vertailukelpoisina" hintoina, koska ne perustuivat patenttisuojaan. Ajinomoto viittaa tältä osin vain sellaisiin väitteisiin, jotka se on jo esittänyt ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan yhteydessä, eikä se esitä käsiteltävänä olevan valitusperusteen tueksi yhtäkään itsenäistä väitettä.

75 Koska valittajien ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa esittämät väitteet on hylätty tämän tuomion 30—44 kohdassa esitetyistä syistä, myös Ajinomoton esittämä kolmas valitusperuste on syytä hylätä.

76 Edellä esitetty huomioon ottaen valitukset on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

77 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian ja neuvosto on vaatinut, että ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, valittajien on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne on velvoitettava korvaamaan neuvostolle tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

78 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen on syytä päättää, että komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitukset hylätään.**

2) Ajinomoto Co., Inc. ja The NutraSweet Company vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin neuvostolle tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan yhteisöjen komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä toukokuuta 2001.

R. Grass C. Gulmann

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja